

חמותו, שרק בה בלבד נאמר דין שריפה במפורש.

וממשיכה הגמרא לדון ולבאר:

שנינו בהמשך המשנה, **כי יש בכלל "אשה ובתה"**, דהיינו, שיש נשים שלא נאמר בהן עונש שריפה במפורש, אלא הוא נלמד בגזירה שוה מ"אשה ובתה" האמורות בתורה במפורש, ואלו הן **חמותו ואם חמותו ואם המיו.**

ולשון זו, קשה בין לאביי ובין לרבא.

לאביי, הרי "אשה ובתה" הן חמותו ואם חמותו עצמן, המפורשות בתורה, ואי אפשר לומר עליהן שהן "בכלל אשה ובתה".

ולרבא שתיקן את לשון המשנה, ושנה בה "הבא על אשה שנשא את בתה" [דהיינו הבא על חמותו], יקשה, כיצד אמר התנא בהמשך המשנה שחמותו היא בכלל הנשים הנלמדות מ"הבא על אשה שנשא את בתה".

ומבאר הגמרא: **לאביי, אידי, אגב דקא בעי למיתנא, כיון שהיה התנא צריך לשנות את אם המיו, שחיוב שריפה שלה לא נאמר בתורה במפורש, תני נמי בדרך אגב, גם את חמותו ואם חמותו.**

ואילו לרבא יש לתרץ ולומר, כי אידי דקא בעי למיתנא "אם המיו, ואם חמותו" שאינן מפורשות בתורה — **תני נמי אגב כך, גם את חמותו.**

ועתה דנה הגמרא במקור לחיוב השריפה באותן הנשים שלא נאמר בתורה במפורש שעונשן בשריפה:

מנהני מילי?

דתנו רבנן: נאמר בפרשת קדושים [ויקרא כ יד] **"איש אשר יקח את אשה ואת אמה זמה היא, באש ישרפו אותו ואתהן"**.

אין לי חיוב שריפה אלא במי שבא על אשה ואמה.

הבא על **בת אשה, ובת בתה ובת בנה, מנין** שגם הוא חייב שריפה?

נאמר כאן, בעונש שריפה על חמותו, "זמה".

ונאמר להלן, באזהרת בת אשתו, "ערות אשה ובתה לא תגלה. את בת בנה ואת בת בתה לא תקח לגלות ערותה, שארה הנה, זמה היא". ולכן יש ללמוד בגזירה שוה של "זמה זמה" שכל איסורי קורבה מחמת בת אשתו דינן בשריפה, כמו חמותו:

מה להלן, באזהרת בת אשתו, בתה ובת בתה ובת בנה נאמרו בפסוק. אף כאן, לגבי עונש השריפה [הנלמד בגזירה שוה של זמה זמה] — בתה, ובת בתה, ובת בנה, כולן בשריפה.

ועתה אומרת הברייתא שלשה דברים סתומים, שתבארם הגמרא:

א. מנין לעשות זכרים כנקבות? —

נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, מה להלן זכרים כנקבות, אף כאן — זכרים כנקבות.

ב. מנין לעשות למטה כלמעלה? —

נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, מה להלן למטה כלמעלה, אף כאן — למטה כלמעלה.